

BERICHTEN UIT DE PSYCHIATRIE

Het is nog stil op straat als ik naar m'n werk fiets, zondagochtend kwart over acht. Als invaller mag ik altijd een uurtje later beginnen. Toch voelt het nog vroeg. In het kantoortje hangt de geur van koffie die al een tijd op een plaatje staat. Niemand te bekennen. Met wie zal ik vandaag werken? In de agenda staan de naam van mijn collega's Bart en Claudia. Gezellig.

Naar de kerk

Geen gezamenlijk ontbijt op zondag. Ik neem een kop oude koffie en ga in de huiskamer zitten. Zou er iemand naar de kerk willen vandaag? Zelf houd ik daar wel van; het breekt de dag een beetje en ik vind het belangrijk dat mensen de gelegenheid krijgen om te gaan als ze dat willen.

Langzaam druppelen cliënten met slaperige hoofden de huiskamer binnen. De meesten ken ik nog wel. Daar komt Cyra aangestampd, ze begroet me van verre met een keiharde stem. Weg serene rust. Uit een kamertje dat op slot zit, komt een reactie: „Hallo, hallo, komt er nog wat van!“ Voor Margriet is de nacht blijkbaar ook voorbij.

Ik overleg even met Bart hoe we het werk zullen verdelen. Hij gaat naar Margriet, ik kijk eerst of mensen naar de kerk willen.

Maagd Maria

Cyra laat zich verleiden tot een spelletje tafeltennis. Ze speelt aardig. Terwijl we pingpongen zegt ze ineens: „Weet jij eigenlijk wel dat ik de maagd Maria ben? En dat ik zwanger ben van het kindje Jezus? En dat ik een gouden hartje heb?“ Ze vist het balletje uit de lucht, buigt zich naar me over en zegt dreigend, terwijl ze me ondertussen strak aankijkt: „Geloof je me eigenlijk wel?“

„Dat van die maagd Maria geloof ik niet en over die zwangerschap moeten we maar eens rustig praten. Maar dat je een gouden hartje hebt, dat geloof ik meteen.“ Ze knikt bedachtzaam en serveert; we spelen rustig verder. „Zou je eigenlijk naar de kerk willen?“ vraag ik. Ze knikt en zegt serieus: „Het geloof is heel belangrijk voor me.“

Hostie en wijn

Margriet wil ook mee en zo vertrekken we gezamenlijk naar de ziekenhuiskapel. Tijdens de dienst gaat het heel redelijk. Margriet barst zo nu en dan in tranen uit, maar lijkt daar niet zo'n last van te hebben. De achterbuurvrouw voorziet haar van zakdoekjes, waardoor de tranen van ontroering nog harder stromen. En Cyra let goed op. Zo nu en dan geeft ze wat extra uitleg bij wat er gezegd wordt.

Het is een eucharistieviering. Na de preek komt de voorganger langs met de hostie en wijn. Iedereen maakt voor zichzelf de keus om wel of niet te nemen. Cyra neemt wel de wijn, maar niet de hostie.

Eigen zoon

Als we de kapel uitlopen, vraagt Margriet aan Cyra waarom ze de hostie niet nam. Cyra bijt haar toe: „Je denkt toch zeker niet dat ik m'n eigen zoon ga opeten?!“ Margriet kijkt even verbaasd, maar knikt dan vol begrip. We lopen rustig naar de afdeling terug. Het is tijd voor verse koffie.

Renze Vink, psychiatrisch verpleegkundige

Maagd met gouden hartje

Cyra is de heilige maagd Maria, zwanger van het kindje Jezus. Als zij tijdens een kerkdienst wijn en een hostie krijgt aangereikt, spreekt haar moederhart.